

Список використаних джерел:

1. Інноваційний розвиток в Україні: наявний потенціал і ключові проблеми його реалізації: аналітична доповідь центру Разумкова // Центр Разумкова, Національна безпека і оборона. – 2004. – № 7. – С. 2-14.

2. Яковенко Р.В., Чернега А.М. Інноваційна діяльність в Україні: проблеми та перспективи // Р.В. Яковенко, А.М. Чернега // Наукові праці Кіровоградського національного технічного університету. – 2012. – Вип. 22(2). – С. 434-439.

Зінов'єва А.О.

студент,

Науковий керівник: Олефір А.О.

кандидат юридичних наук, асистент,

Полтавський юридичний інститут

Національного юридичного університету імені Ярослава Мудрого

ПОРІВНЯЛЬНИЙ АНАЛІЗ ПРАВОВОГО РЕГУЛЮВАННЯ РОЗДРІБНОЇ ТОРГІВЛІ В УКРАЇНІ ТА СВІТІ

Дана тема є актуальною, так як торговельна діяльність, а саме такий вид її як роздрібна купівля пов'язаний повсякденно суб'єктом торговельної діяльності та її споживачами, реалізацією, та продажем товарів.

Торгівля – це організований у певній послідовності процес товарно-грошового обміну, що відбувається із приводу обміну продуктами праці й задоволення потреб споживачів у товарах і послугах у тому вигляді, в такий час і в такому місці, які відповідають їх вимогам.

У всіх країнах роздрібну торгівлю поділяють за певними критеріями:

- специфіка суб'єкта торговельної діяльності (Італія, Японія), тобто відповідно в цих країнах під роздрібною торгівлею розуміють продаж або перепродаж товарів безпосереднім споживачам із використанням для цих цілей пересувних і стаціонарних торговельних структур;

- за критерієм обсягу проданих товарів. При цьому законодавством, як правило, визначений граничний обсяг проданих (придбаних) товарів для цілей роздрібною торгівлі.

В Україні роздрібна торгівля відповідає іншому ж критерію, де акцент зроблено на реалізації товарів покупцям для некомерційного використання, тобто для безпосереднього споживання.

Але як на мою думку, то також до класифікації даного виду торгівлі в Україні, слід віднести критерій граничного обсягу проданих товарів,

так як на практиці складаються такі випадки, коли малі магазини сільської місцевості скупують товар не через поставщика, а через великі магазини, і тоді продають його вже не по граничній визначеній ціни товару, а за своїм власним розсудом визначають ціну товару.

Для більш глибокого аналізу, слід розглянути загальні тенденції державного регулювання цього виду діяльності в іноземних державах, правовідносини, що виникають у сфері роздрібно́ї торгівлі як правило, регламентуються на двох рівнях.

Перший – відносини між органами влади і підприємцем, що здійснює торговельну діяльність (регламентація на законодавчому рівні вимог до створення підприємств торгівлі).

Аналіз зарубіжного законодавства свідчить, що в деяких випадках передбачається дозвільний порядок організації торговельних підприємств (магазинів, центрів, супермаркетів).

В Італії місце розташування крупних підприємств торгівлі повинно визначатися муніципалітетами з урахуванням планів міського будівництва і потреб населення. У Великій Британії для відкриття крупного підприємства торгівлі необхідно отримати дозвіл не лише місцевої, а й центральної влади. Іншим розповсюдженим способом є повідомний (заявний) порядок відкриття підприємства торгівлі. Цього шляху, наприклад, дотримується Німеччина, Польща, Індія.

У Польщі діяльність, пов'язана із зберіганням і оборотом вибухових речовин, зброї і набоїв, а також палива й енергії, підлягає ліцензуванню. В Індії для продажу м'ясної продукції, бакалійних товарів, алкоголю, медичних препаратів, парфумерно-косметичної продукції та побутової техніки потрібно отримати (крім дозволу на відкриття магазину) додаткову ліцензію на право торгівлі за кожною групою товарів.

Дотримуюся тієї думки, що не було б зайвим встановити в Україні додаткову ліцензію не тільки на алкоголь, та табачні вироби, а також і на іншу продукцію, наприклад м'ясу, для того щоб забезпечити її якість.

У законодавстві окремих країн висуваються спеціальні вимоги до суб'єктів торговельної діяльності. Наприклад, у Кореї обов'язковою є наявність реєстраційного посвідчення (так званій бізнес-ID), в Італії займатися торгівлею можуть особи, у відношенні яких немає рішення про банкрутство або не знятої судимості.

Другий – відносини між підприємцем, що здійснює торговельну діяльність і споживачем (закріплення комплексу вимог до умов і правил здійснення торгівлі, до товарів, що реалізуються; регламентація умов угод між продавцем і покупцем).

В Іспанії та Німеччині передбачені спеціальні вимоги до торгівлі товарами за зниженими цінами, продажу товарних залишків у рамках ліквідації торговельного підприємства. У Греції передбачено право

держави безпосередньо регулювати ціни (надбавки) на соціальні товари в кризові періоди (на строк до 6 місяців).

У Німеччині наприклад, під кінець робочого дня магазин хлібобулочних виробів, знижує ціни для того щоб максимальну кількість товару продати, так як на наступний день його не повинно залишатися.

Отже, провівши аналіз, я зробила висновок, що Україні слід запозичити у дечому досвід іноземних країн, для того щоб упорядкувати систему роздрібної торгівлі і підвищити її якість та ефективність.

Список використаних джерел:

1. Височин І. Державне регулювання торговельної діяльності в Україні та світі: порівняльний аналіз // І. Височин // Вісник КНТЕУ. – 2010. – № 3. – С. 11-23.

Керенцева Я.А.

студентка,

Науковий керівник: Гаджиєва Ш.Н.

кандидат юридичних наук, викладач,

Запорізький національний університет

ДОКАЗУВАННЯ В ГОСПОДАРСЬКОМУ СУДОЧИНСТВІ

Докази господарського процесу завжди були й залишаються центральним правовим інститутом, тому в період реформування останнього зростає потреба вивчення доказів і доказування з метою вдосконалення їх правового регулювання.

Законодавчі положення про докази і доказування в господарському процесі були предметом досліджень Абової Т., Ванеєвої Л., Васильєва С., Клейнмана А., Комарова В., Курильова С., Молчанова В., Ніколенко Л., Побірченка І., Решетникової І., Сахнової Т., Смишляєва Л., Фаткуліна Ф., Стефана М., Шакаряна М., Юдельсона К., Юркова М. тощо.

Судові докази – поняття, яке поєднує в собі два тісно взаємозв'язаних елементи: фактичні дані як зміст доказів і засоби доказування як процесуальна форма. Фактичні дані, точніше відомості про певні обставини, відображають, віддзеркалюють факти реальної дійсності. Особливістю судових доказів є наявність процесуальної форми, встановлені вимоги щодо порядку отримання відомостей про обставини. Відомості про факти можуть бути отримані судом лише за допомогою передбачених законом засобів доказування (письмові, речові докази та інше) [4].